

nauwelijks geïnteresseerd in de natuur. Er ontstonden grote opstoppen bij de verschillende posten, waar opdrachten moesten worden uitgevoerd, welke tot een grote belasting van de vrijwilligers en soms tot irritaties leidden.

Met deze kennis besloot de educatiegroep dit jaar geen persberichten in de kranten op te laten nemen, maar zich te beperken tot het bereiken van de voornaamste doelgroep de “schoolkinderen”. Dit gebeurde door het ophangen van posters bij scholen en bibliotheken van Noordwijk, Noordwijkerhout en Katwijk.

Dat bleek te werken want het aantal deelnemertjes lag net boven de 200. Daardoor konden de deelnemertjes volop genieten van dit jaarlijkse evenement in de herfstvakantie.

De speurtocht stond dit jaar in het teken van “zintuigen”. De educatiegroep had weer leuke en leerzame opdrachten langs de wandelroute uitgezet. Bij het uitvoeren van de opdrachten werd kinderen gevraagd na te denken over hoe dieren hun zintuigen gebruiken. Bijvoorbeeld werd bij een enorm groot spinnenweb gevraagd: “door welk zintuig weet een spin of er een prooi in zijn web zit” door reuk, gezicht, tast of gehoor? Of hoe zoeken vogels hun voedsel? Op de ‘tast’ of op het ‘zicht’? Begeleid door een heerlijk najaarszonnetje voerden de kinderen met veel enthousiasme de opdrachten uit. Hierbij werden vooral hun eigen zintuigen op de proef werd door b.v. het ruiken aan: planten en aan busjes gevuld met kruiden of door te luisteren naar vogelgeluiden. Hoe goed een uil kan luisteren werd uitgebeeld met hele lange buizen, die in het bos stonden opgesteld. Hierdoor konden de kinderen al fluisterend elkaar toch verstaan. Daar werd natuurlijk al gniffelend en giechelend veel gebruik van gemaakt. Ook de tastzin kwam aan de beurt bij het voelen aan bomen, takken en ontdekken van bosvruchten in voelzakken. Tenslotte werden de

ogen getest bij het ontdekken van dieren die verdekt of op afstand in het bos waren opgesteld. Hierbij bleek dat een prominent lid van onze vereniging, die ook even een kijkje kwam nemen, daar zoveel moeite mee had dat het gebruik van de verrekijker noodzakelijk was.

Bij het goed beantwoorden van alle vragen kwam de volgende slagzin tevoorschijn: **“Naar buiten met open oog en oor”** en dat is waar de educatiegroep van de natuurvereniging deze middag op uitwas: “Kinderen belangstelling bijbrengen voor de natuur!”

Aan het eind van de anderhalf uur durende wandeling, ontvingen de kinderen een natuurdiploma en tevens een kaart met afbeeldingen van wintervogels met een toelichting welk voedsel je aan de verschillende vogels tijdens de winter kunt geven. Uit de vele positieve reacties aan het eind van de tocht gaven de jonge speurders te kennen dat ze zeker ook volgend jaar aan deze speurwandeling in de herfst willen deelnemen.

Voor de educatie groep nu de puzzel.... hoe gebruiken we komend jaar de publiciteit om een maximum aantal geïnteresseerde kinderen te bereiken, dat juist groot genoeg is om het leuk te houden in het bos!

Papegaaiduikers, Alken, Zeekoeten, enz...

Dick Pekelharing

Wie lid is van een of meerdere natuur-beschermingsorganisaties, zal regelmatig in zo'n blad aanbiedingen zijn tegengekomen voor reizen naar gebieden waar de bovengenoemde vogels kunnen worden waargenomen.

Dan duiken al snel namen op als Schotland, IJsland, Spitsbergen, Noorwegen enz.

Maar als niet al te fanatieke vogelliefhebber denk ik al gauw: ja, allemaal heel interessant natuurlijk,

maar zo'n eind varen of reizen, het weer niet te vergeten, de kosten, laat maar even zitten.

En ik denk dat velen van u er hetzelfde over denken. Maar toch is er een prachtige kans om de bovengenoemde vogels te bewonderen in een mooie natuurlijke omgeving op niet al te grote afstand. Daarvoor raad ik u aan om eens naar het Franse Bretagne te gaan, op ongeveer 1300 auto-kilometers.

Dit is een mooie streek, prachtige stranden, grillige rotskusten, middeleeuwse architectuur en een zeer rustig binnenland. Maar nu de vogels dus.

Voor de kust van Bretagne, enkele kilometers uit de kust boven de bekende badplaats Perros-Guirec, ligt een groep van 7 eilanden, genoemd Les Sept Îles.

Deze eilandengroep is in zijn geheel een beschermd natuurgebied. Slechts op één van de eilanden mag worden aangelegd door de boten uit Perros-Guirec, Trégastel enz. Dit eiland werd in de 15e eeuw bewoond door een aantal monniken, vandaar de naam "Monniken-eiland". (Île aux moines).

Later is er nog een militair fort gebouwd (in 1740), dat nog bestaat en in 1834 is nog een vuurtoren verzezen. Aan het eind van de XIXe eeuw werden de eilanden bewoond door zo'n 15.000 paartjes Papegaaiduikers.

Maar het toerisme ontwikkelde zich en op de eilanden werden door jachtpartijen complete massaslachtingen aangericht. Als gevolg hiervan waren er in 1912 nog slechts 400 paartjes over! Maar net als in Nederland en andere landen beginnen er natuurbeschermingsorganisaties te ontstaan.

De rampzalige ontwikkeling op Les Sept Îles leidt in 1912 tot de oprichting van de Ligue pour la protection des Oiseaux (LPO).

Zeg maar de tegenhanger van de Nederlandse Vogelbescherming. En, hoe kan het ook anders, het logo van deze vereniging is de Papegaaiduiker.

Deze vereniging ziet kans om een jachtverbod ingesteld te krijgen en een betredingsverbod voor het eiland Rouzic. Deze maatregelen zijn onmiddellijk zeer effectief, want het aantal papegaaiduikers (in het Frans "Macareux moines") stijgt geleidelijk tot 7000 in 1950. Vervolgens ontstaat in 1999 de ramp met de tanker Erika, waardoor de populatie bijna geheel wordt vernietigd. Het huidige aantal schommelt rond de 250 paartjes.

Maar de bescherming heeft ook tot gevolg dat andere soorten zich melden. In de jaren twintig de meeuwen, in de jaren dertig de Zeekoet, de Alk (door de Fransen Kleine pinguïn genoemd), de Kuifaalscholver en de Drieteenmeeuw. In 1939 zijn er 30 paartjes Jan-van-genten, in 1950 aangegroeid tot 100 paartjes.

In 1960 komen ook de Noordse stormvogels af op deze nestelplaatsen. Van deze soort zijn nu 78 paartjes aanwezig.

Andere soorten zijn Noordse pijlstormvogel (159 paartjes), Scholekster (20), Vissdief (6), Zilvermeeuw (3154), Kleine mantelmeeuw (666) en Grote Mantelmeeuw (80).

Tevens is er een achttal Grijze zeehonden in het gebied, waarvan ik er 6 heb waargenomen.

Het hoogtepunt van deze boottocht vormt echter het bezoek (niet aan land) aan het eiland Rouzic, waar zich op de noordoostelijke punt een kolonie van maar liefst 15.122 paartjes Jan-van-genten bevindt. Van beneden naar boven en van links naar rechts zitten ze op afstandjes van enkele decimeters op hun nesten.

Boven het eiland hangen honderden van deze prachtige spierwitte vogels met hun in inkt gedoopte vleugelspitsen.

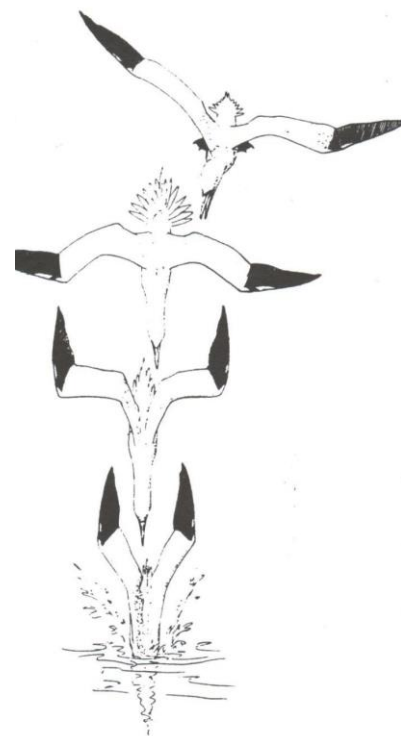
Vanaf een hoogte van enkele tientallen meters storten ze zich met naar achter gevouwen vleugels als torpedo's in het water.

Tot ver in de omtrek zie je ze vliegen in hun majestueuze vlucht, gedragen op vleugels met een spanwijdte van 1 meter 80.

Kortom, dit is genieten op een manier die bijna onwerkelijk aandoet.

Dat je dit mag meemaken! Nog afgezien van dit spektakel vaar je later

ook nog langs een schitterend stuk kust met rode granietrotsen en door de zee veroorzaakte groteske vormen. (Côte de Granit Rose).

nauwelijks geïnteresseerd in de natuur. Er ontstonden grote opstoppen bij de verschillende posten, waar opdrachten moesten worden uitgevoerd, welke tot een grote belasting van de vrijwilligers en soms tot irritaties leidden.

Met deze kennis besloot de educatiegroep dit jaar geen persberichten in de kranten op te laten nemen, maar zich te beperken tot het bereiken van de voornaamste doelgroep de “schoolkinderen”. Dit gebeurde door het ophangen van posters bij scholen en bibliotheken van Noordwijk, Noordwijkerhout en Katwijk.

Dat bleek te werken want het aantal deelnemertjes lag net boven de 200. Daardoor konden de deelnemertjes volop genieten van dit jaarlijkse evenement in de herfstvakantie.

De speurtocht stond dit jaar in het teken van “zintuigen”. De educatiegroep had weer leuke en leerzame opdrachten langs de wandelroute uitgezet. Bij het uitvoeren van de opdrachten werd kinderen gevraagd na te denken over hoe dieren hun zintuigen gebruiken. Bijvoorbeeld werd bij een enorm groot spinnenweb gevraagd: “door welk zintuig weet een spin of er een prooi in zijn web zit” door reuk, gezicht, tast of gehoor? Of hoe zoeken vogels hun voedsel? Op de ‘tast’ of op het ‘zicht’? Begeleid door een heerlijk najaarszonnetje voerden de kinderen met veel enthousiasme de opdrachten uit. Hierbij werden vooral hun eigen zintuigen op de proef werd door b.v. het ruiken aan: planten en aan busjes gevuld met kruiden of door te luisteren naar vogelgeluiden. Hoe goed een uil kan luisteren werd uitgebeeld met hele lange buizen, die in het bos stonden opgesteld. Hierdoor konden de kinderen al fluisterend elkaar toch verstaan. Daar werd natuurlijk al gniffelend en giechelend veel gebruik van gemaakt. Ook de tastzin kwam aan de beurt bij het voelen aan bomen, takken en ontdekken van bosvruchten in voelzakken. Tenslotte werden de

ogen getest bij het ontdekken van dieren die verdekt of op afstand in het bos waren opgesteld. Hierbij bleek dat een prominent lid van onze vereniging, die ook even een kijkje kwam nemen, daar zoveel moeite mee had dat het gebruik van de verrekijker noodzakelijk was.

Bij het goed beantwoorden van alle vragen kwam de volgende slagzin tevoorschijn: **“Naar buiten met open oog en oor”** en dat is waar de educatiegroep van de natuurvereniging deze middag op uitwas: “Kinderen belangstelling bijbrengen voor de natuur!”

Aan het eind van de anderhalf uur durende wandeling, ontvingen de kinderen een natuurdiploma en tevens een kaart met afbeeldingen van wintervogels met een toelichting welk voedsel je aan de verschillende vogels tijdens de winter kunt geven. Uit de vele positieve reacties aan het eind van de tocht gaven de jonge speurders te kennen dat ze zeker ook volgend jaar aan deze speurwandeling in de herfst willen deelnemen.

Voor de educatie groep nu de puzzel.... hoe gebruiken we komend jaar de publiciteit om een maximum aantal geïnteresseerde kinderen te bereiken, dat juist groot genoeg is om het leuk te houden in het bos!

Papegaaiduikers, Alken, Zeekoeten, enz...

Dick Pekelharing

Wie lid is van een of meerdere natuur-beschermingsorganisaties, zal regelmatig in zo'n blad aanbiedingen zijn tegengekomen voor reizen naar gebieden waar de bovengenoemde vogels kunnen worden waargenomen.

Dan duiken al snel namen op als Schotland, IJsland, Spitsbergen, Noorwegen enz.

Maar als niet al te fanatieke vogelliefhebber denk ik al gauw: ja, allemaal heel interessant natuurlijk,

maar zo'n eind varen of reizen, het weer niet te vergeten, de kosten, laat maar even zitten.

En ik denk dat velen van u er hetzelfde over denken. Maar toch is er een prachtige kans om de bovengenoemde vogels te bewonderen in een mooie natuurlijke omgeving op niet al te grote afstand. Daarvoor raad ik u aan om eens naar het Franse Bretagne te gaan, op ongeveer 1300 auto-kilometers.